

disse Spørgsmaal under Overveielse. Jeg tror ogsaa, at det saa temmelig er erkjendt af det ærede Flertal, at det Materiel, der haves, bør fornyes. Det Spørgsmaal, der staar tilbage, er altsaa det, om man er i Stand til at overse Forholdene nu, saaledes at man tør gaa til at bevilge denne Fornyelse, og efter min Overbevisning og de Oplysninger, der for mig have været tilgængelige i Finantsudvalget, har jeg for min Person ikke Mod til at tage Ansvar paa mig for at stemme for en Udsættelse og altsaa stemme for Endringsforslaget. Smidterid er der foruden den almindelige Motivering af den ærede Ordfører fremkommer en Motivering fra et enkelt Medlem af Flertallet, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Soltstein-Ledreborg), og denne Motivering forekommer mig at have en langt større Interesse end de Motiveringer, vi ellers pleie at høre af ham. Det ærede Medlems Hovedsætning er egentlig den, at man ikke kan forsvare „at se paa Sagen“; det ærede Medlem ønsker ikke Sagen afgjort i Senhold til Realiteten, han bryder sig for Diebliffet ikke om, om Tilbudet er godt, det vedkommer ikke Sagen. Ved Finantslovens 3die Behandling her i Thinget faae det ærede Medlem paa Sagen og ikke paa Andet, han gav en meget god Motivering, som blev paaskjønnet fra Ministerbanken, han sagde, at naar man faae rigtig paa Sagen, maatte man stemme for Forslaget; men nu siger det ærede Medlem, at det er aldeles uforsvarligt at se paa Sagen, den have vi slet ikke Noget at gjøre med, vi have med Partistillinger at gjøre. Det ærede Medlem siger, at denne Bevilling foreligger her saaledes, som om den ikke var optagen, men først er fremkommen i Landstinget; for det ærede Medlem er Bevillingen altsaa født i Landstinget, Skjøndt det er vitterligt, at den blev opstillet her ved tredje Behandling i Folkethinget. Det ærede Medlem holdt dengang et meget langt og særdeles fortræffeligt Foredrag — jeg synes dengang bedre om hans Foredrag end sædvanligt — hvori han meget stærkt anbefalede Forslaget af Hensyn til Realiteten, men nu siger det ærede Medlem: nei, det Forslag fjender jeg ikke, for mig staar det, som om det var dukket op i Landstinget (Stemmer: Det blev der ikke sagt) — det kan gjerne være, at disse Udtryk ikke ere brugte, men jeg skal præcisere Tanken lidt nærmere. Det ærede Medlem siger, at da Forslaget blev stillet og vedtaget i Landstinget, er det kommet til os paa en saa forfærdelig Maade, at vi slet ikke kunne tage Sagen under Overveielse, men kun maa se paa, hvad der er nødvendigt for at hævde Folkethingets grundlovmæssige Ret, og det er ikke at give en Bevilling, naar den engang er negtet her og kommer tilbage til os fra Landstinget. Skjøndt dette er Noget, vi før have gjort, hævder dog det ærede Medlem, at vi ikke maa kænse Principet for Folkethingets Ret til Finantslovens fulde Behandling

her; derfor ser han sig nødsaget til at lade være at tage Sagen selv under Overveielse, og paa en politisk Motivering stemmer han for det her stillede Endringsforslag, altsaa imod Bevillingen. Jeg skal ikke fordybe mig i denne Materie. Skjøndt jeg ikke er saa meget tilbøielig til at blive overrasket, synes jeg dog, det var noget overraskende, at dette Synspunkt gjøres gjældende i denne Sag, hvor det ærede Medlem vel at mærke før har sat Realiteten af Sagen saa høit. Jeg kan i alt Fald ikke forstaa hans Raisonnement, og det følger af sig selv, at jeg er aldeles uenig med det ærede Medlem. Dernæst skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til det andet af de stillede Endringsforslag, som jeg selvfølgelig heller ikke kan stemme for. Jeg maa nemlig modsigte det, der staar i den ganske korte Betænkning, hvor der er fremhævet: „idet den af Landstinget vedtagne Text ikke forekommer Flertallet at staa Folkethingets Affattelse nærmere end det af Mindretallet i Finantsudvalget til tredje Behandling i Folkethinget fremsatte, af Thinget forkastede Forslag.“ Dette forekommer mig at være mærkværdige Ord, og Mindretallets ærede Ordfører har allerede anført, at det ikke er uden Vanskelighed for os at stemme med Hensyn til dette Forslag, men at vi gjøre det netop af Hensyn til Realiteten, og netop fordi det maa være os i høi Grad om at gjøre at faae Noget ud af Sagen, saa at Skolelærerne kunne faae et Tillæg. Derfor se vi bort fra forskjellige Ting, som vi ellers mindre gjerne ville se bort fra, idet det forekommer mig, at vi maa indrømme, at de første Motiver, der kom frem, giue af Finantsudvalgets Mindretal til anden Behandling, ikke kunne føre til dette Forslag. Det stemmer ganske vist ikke med disse Motiver. Vil man læse selve Landstingsforslaget, saa vil man se, at der staar: „Tillud til Skolefondene til Udredelse af Dyrtidstillag for utilstrækkelig lønede Almueskolelærere og Almueskolelærerinder efter Indstilling af Skoleraadene og nærmere Bestemmelse af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet indtil 300,000 Kr.“ Her har man altsaa sat en bestemt Grændse, medens man før har sat Bevillingen paa Finantsloven og kun anslaaet den. Nu er det ganske vist klart, at naar man tidligere har villet give Tillæget igennem Kommunerne, navnlig de trængende og bebyrdede, saa er her en Usvigelse, idet man gaar direkte til at give det til Skolelærerne. Ganste vist mangler der her de Regler, som det ærede Flertal har opstillet ved anden Behandling; men jeg skjønner ikke rettere, end at man med Føie kan sige, at Ministeren ved at tage dette Forslag har gjort det, som det ærede Medlem for Bræstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) sagde, at Flertallet tidligere havde gjort, nemlig marcheret halvt imøde, efter min Mening godt og vel. Det er jo klart, at det maa indrømmes, at man maa være en vis Tillid til Administrationen og ogsaa til Skoleraadene, idet det bliver dem, der faae en væsentlig Ind-